

Надъ планини далечни гори пожаръ последенъ :
на месеца лжчитъ ; въ дълбока тишина
на мъртвия ликътъ тѣ тамъ посребриха бледенъ
и тихата могила срѣдъ сѣнна долина.
Далечъ сж градоветъ — бѣлъ облакъ въ синь про-
сторъ,
презъ тѣхъ тамъ въ край далеченъ се носи мъртвий
взоръ,
тамъ, гдѣ дете той още . . . — о чудни, чудни дни!
На времето бѣсътъ ви безъ милость засѣни :
далечъ е чудний сѣнь, изчезналъ като сѣнка,
като на бѣлъ градъ образа, въ водитъ отразенъ,
като последна мисль за мъртвия стопень,
като че бой далеченъ и име, чуто въ дрѣмка,
сияние на северъ, залѣзло безъ следа,
на арфа тонъ заглѣхналъ, на струна звукъ замлѣк-
наль,
сияние на мъртва, угаснала звезда,
за мъртва мила чувство, гробъ въ бурени помрѣк-
наль,
изгубена планета, животъ въвъ вѣчността,
димътъ на огънь, който не ще възпламне вече, —
на мъртвитъ това е детинството далече.

Късна е вечеръ — втори май —
вечеренъ май — за обичъ часъ ;
зове любовь гърлицинъ гласъ :
«Вилхелме! Вилхелме!! Вилхелме!!!»